

Par 1991. gada janvāra barikāžu laiku

1991. gadā mani vecāki vēl bija pavisam mazi, jaunāki nekā es- tagad. Viņu vecuma dēļ, paši, janvāra barikādes nepiedzīvoja. Manam tētim bija tikai 10 gadi. Jautājot tētim par to, kā viņš šo laiku atceras viņš atzinās, ka pats tajā brīdī īsti nezināja kas notiek. Viņš teica: “Radio un televizors mājā bija ieslēgts visu laiku, neizslēdzot to pat naktī. Man tā īstā apjausma un sapratne par to, kas notika, “atnāca” tikai pēc diezgan ilga laika, kad jau Latvija bija brīva no šīs varas”. Mammai bija tieši 13 un šo laiku viņa atceras kā ļoti saspringtu un stresainu posmu: “Atceros to brīdi kad pēkšņi viss izslēdzās. Radio vairs neskanēja, televizorā arī neredzēju bildi, visi bija sastinguši un labu laiku visi stāvējām lielā neizpratnē par to, kas ir noticis un cerībā uz pozitīvu skaidrojumu”. Man liekas ļoti interesanti tas, cik ļoti šie trīs gadi, šī gadu starpība starp maniem vecākiem, var izmainīt attieksmi un domāšanu pret šo situāciju. Mana omīte (no mammas puses) laikam ir vienīgā, kas piedzīvoja barikādes klātienē, varbūt ne pašā traģiskākajā brīdī, bet jāsaka, ka daļa no šī notikuma viņa bija. Manai omītei bija 40 gadi un interesants fakts, ko biju aizmirsusi, viņa bija “Mētrienas Tautas Frontes” grupas vadītāja un ar to es ļoti lepojos. Šī ideja, ka mētrieniešiem jābrauc uz Rīgu un jāpiedalās barikādēs, radās no manas omītes un Daiņa Īvāna. Dainis bija atbraucis uz Mētrienu pārrunās ar potenciālajiem idejas atbalstītājiem. Tā cilvēki savācās un ar starptautiskajiem autobusiem brauca uz Rīgu. Viņu “apmešanās” vieta bija netālu no Brasas tilta. Mana ome bija viens no tiem cilvēkiem, kas gan taisīja maizītes un nesa gan citiem, gan arī savējiem un tajā pašā brīdī viņa gaidīja un bija gatava cīnīties par šīs brīvās valsts ideju. Mani vecāki un arī ome spēcīgi iezīmēja faktu, ka tajā brīdī visi cilvēki bija ļoti vienoti un saliedēti. Nevienš nešķiroja no kuras valsts tu nāc, kādas tautības tu esi, visi cīnījās un darīja darīja darbus ar vienu mērķi- par brīvu Latviju. Klausoties gan omītes atmiņās, gan skatoties dažādus atmiņu stāstus, interesants fakts, ko es saklausīju- bailēm laika nebija. Cilvēki gāja ar domu- kā būs, tā būs un svarīgākais, ka visiem cilvēkiem bija mērķis. Liekas jocīgi, ka cilvēkiem kuri skatās nāvei acīs nebaidījās tik ļoti, cik tie, kas palika mājās un gaidīja ziņas, ne uz minūti neizslēdzot radio. Runājot ar omi, es viņas balsī un stāstā saklausīju tādu kā pārmetumu par savu rīcību. Īsti nesapratu kādēļ, līdz brīdim, kad omīte atzinās, ka ir diezgan vīlusies par to kāda šī valsts ir izvērtusies. “Vai tiešām mums bija vērts cīnīties, ja mūsu valsts valdība ir šāda?” Mana ome nav vienīgā, kas šādi uzskata. Man liekas interesanti kā un cik ļoti atšķiras cilvēku viedokļi atkarībā no viņu vecuma, dzīvesvietas, tā, ko viņam izstāsta ģimene un tuvinieki un protams arī no tā kur viņi atradās šo barikāžu laikā.